

— Դու իմ թշնամիս չես, բայց երեւելի առակ է. «Կնոջ խելքը կարճ է եւ մազը երկայն». դու էլ կին ես, զարմանք չէ, որ ինձի վտանգաւոր խորհուրդ կ'ուտաս: Քու խելքդ չի հասնիր:

Այս խօսքերն Օմար ամենայն ծանրութեամբ եւ լրջութեամբ կը գրուցեր իւր այրական սեռին գերազանցութեան վրայ մեծ հաւատքով, երբ կ'ինը որ հազար անգամ այդ իմաստուն մարդը կայ պկի պէս խաղցուցեր էր՝ հազիւ թէ քմծիծաղը կը զսպէր: Դարձաւ ըսաւ իրեն,

— Զիմա դու ինչէ՞ կը վախես, ինձ այն ըսէ. ահա ամիրապետ չի կայ իմացար, որդին, որ իրեն յաջորդէր է հայրը սպաննելով հօրը կամքը շարունակելու ամենեւին միտք չունի. շատ կարելի է, որ վաղը հրաման հասնի, որ հայոց իշխանները բանտէ եւ շղթայէ ազատուին, այն ժամանակ քու շահդ ի՞նչ պիտի լինի:

— Բայց եթէ ամիրապետ չի կայ, Դավրեժի ամիրան, Խոյի ամիրան մի թէ ամենքն էր անհետացան աշխարհքես. գիտես այդ սոսկալի Տիկինը ինձ ի՞նչ սպառնացաւ:

— Կնոջ խօսքի թէ որ դու մտիկ կ'ընես, իմ խօսքիս մտիկ ըրէ որ մեզի շահաւոր է:

— Բայց շատ վտանգաւոր է եւ գլուխս կրնայ մէջ խաղալ:

— Քիչ մը մտածէ՛, իմ սիրելի երիկս, համարեա թէ այս գիշեր այդ մարդուն բարեկամները գային բանտին պատը քակէին՝ եւ զինքն ազատէին, դու վաղն առաւօտ ի՞նչ պիտի ըսէիր այդ կնոջ, որ գթեզ այնպէս սարսափեցուցեր է իւր մազերուն բոլոր երկայնութեամբ:

— Եմ ճակատագիրս է, կրսէի եւ բախտին կը հնազանդէի:

— Ի՞նչ, կարծե՞ս թէ գթեզ այդ բանին համար կախաղան պիտի հանէին: